

In de week gelegd 36, 28-08-2022, Nederland, crisiland?

De Tweede Kamer voerde afgelopen week een spoeddebat over de stikstofcrisis. De talrijke problemen die wij over ons heen krijgen, doen denken aan de plagen waarmee het Egypte van farao werd geslagen (Exodus). Van de klimaat-, energie-, woning-, asiel- en stikstofcrisis en

alles wat er tussen zit, krijgen wij tikken. De regie lijkt zoek. Is het een toevallige samenloop van omstandigheden, of de uitkomst van onze wens alles naar onze hand te zetten? In de eerste lezing vandaag (Sir. 3,17-18. 20. 28-29), is sprake van 'de plant van de boosheid', die wortel geschoten heeft in de 'hoogmoedige' mens. Dat is de manipulatieve mens: 'mijn wil is wet' en 'ik weet het beter'. Boze mensen genoeg in onze tijd, van boeren tot anti-vaxxers. Geldt dit ook ons, of willen wij, zoekend naar een weg uit de crises, luisteren en leren van elkaar?

Paulus wijst ons in de tweede lezing (Hebreeë 12, 18-19. 22 – 24a) op Jezus, die ons bestaan aan den lijve heeft ervaren en onze lasten méédraagt; Hij is onze Middelaar bij God. Hebben wij daar 'boodschap' aan, nemen wij de tijd om daarover na te denken? Dit brengt ons bij een ándere, misschien wel de *grootste, crisis* van deze tijd, die van het *geloof*. Waar velen zeggen te geloven in zichzelf, is het geloof in elkaar en in God problematisch geworden. Onze tijd lijkt houvast te zoeken in de rede alléén. Daarmee wordt de wetenschap óvervraagd! Zij is niet in staat om onze 'zijnsvragen' te beantwoorden. Waar exacte kennis groeit en universele geldigheid bezit, is de benadering van het geloof een ándere. Geloof gaat dieper dan een 'aangeleerd weten'. Zij is allereerst een 'intuïtieve' aangelegenheid, komt voort uit een *bron* die in ons opwelt en ons voedt met inspiratie. Zij plaatst ons, net als de liefde, in een werkelijkheid die ons overstijgt. Wij *ontvangen* haar en tegelijk blijft zij een geheim, dat pas tot spreken komt, wanneer wij haar delen met elkaar. Zonder geloof -in onszelf, de ander en God- is ons bestaan ondraaglijk, kunnen wij niet leven. Maar zonder ons verstand, de moeder van de wetenschap, kunnen wij óók wel inpakken. Welke is het belangrijkste?

In de derde lezing (Lucas 14, 1. 7-14) horen wij Jezus vertellen over genodigden die aan tafel de voornaamste plaatsen uitzoeken. Hij adviseert ons dat niet te doen. Zo vermijd je het risico -op crisis- dat de gastheer je een mindere plaats aanwijst. En wanneer je zélf een maaltijd geeft, vervolgt Jezus, nodig dan mensen uit die er niet bij horen: gebrekkigen, kreupelen, blinden. Dat zijn zij die 'leven in de wetenschap' niet van tel te zijn: door plagen geslagen, die het tegenzit en alle geloof verloren hebben. Wanneer wij deze grenzen doorbreken, raken wij aan de *bron* die leven geeft en vinden we *aardigheid* bij elkaar. En dat allemaal in de 'wetenschap' van een 'proefondervindelijk' geloof!

